

DE
STAM
BOOM

STEPH MULLIN &
NICOLE MABRY

VERTALING INGRID ZWEEDIJK

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Steph Mullin & Nicole Mabry
Oorspronkelijke titel: *The Family Tree*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: Andrew Davis © HarperCollinsPublishers Ltd 2021
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Crius Group, Hulshout
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0833 2
ISBN 978 94 027 6219 8 (e-book)
NUR 305
Eerste druk augustus 2021

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.
Steph Mullin and Nicole Mabry assert the moral right to be identified as the authors of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

The Daily Gazette

maandag 2 april 2012

DE TRI-STATE KILLER SLAAT WEER TOE

De lichamen van twee vrouwen van Syracuse University zijn gevonden op zaterdag 31 maart. Ze werden ontdekt door barkeeper Louis Castille toen hij het afval weggooide aan het eind van zijn dienst. Castille zag twee grote, met ducttape dichtgeplakte plastic containers naast de afvalbakken staan in het stille steegje achter zijn bar. Castille belde de politie nadat hij een container had geopend en er een lichaam in aantrof, dat later werd geïdentificeerd als Elizabeth Benton.

‘Het was afschuwelijk,’ aldus Castille, nog zichtbaar aangeslagen door zijn ontdekking. ‘Ze was dubbelgevouwen in die container alsof ze geknield zat, haar haren hingen voor haar gezicht, maar de stank kwam me tegemoet zodra het deksel eraf was.’

In de tweede container bevond zich het lichaam van Kelly Davidson, Bentons huisgenote. De vrouwen werden iets meer dan negen maanden geleden als vermist opgegeven nadat ze niet waren komen opdagen voor colleges en werk. Bij een grondig onderzoek van de kleine driekamerwoning die de vrouwen huurden vlak bij de campus, vond de politie sporen van braak aan een raam aan de achterkant van het huis, die erop duiden dat de dader via de keuken binnen was geko-

men. Wat de politie echter niet vond, waren sporen van een worsteling, wat doet vermoeden dat de vrouwen lagen te slapen of anderszins onverwacht werden overvallen.

Aangenomen wordt dat de twee doden het twee- en drie-entwintigste slachtoffer zijn van de Tri-State Killer. Tot nu toe zijn elf paar lichamen ontdekt in met tape afgedichte containers verspreid over het Tri-state-gebied. Benton en Davidsons lichamen bevonden zich in het beginstadium van ontbinding, wat erop wijst dat de vrouwen niet lang voordat hun lichamen in de steeg werden achtergelaten waren vermoord.

De Tri-State Killer staat erom bekend jonge vrouwen in tweetallen te ontvoeren en vermoorden, hoewel de eerste aan hem toegeschreven moord in 1974 één slachtoffer betrof. Het lichaam van Linda Lavelle, gedumpt in de bossen en op een stapel stenen aangetroffen, werd in verband gebracht met de daaropvolgende dubbele moorden door het op het voorhoofd van elk slachtoffer geschreven nummer, evenals bij Lavelle. Een door de politie naar buiten gebrachte verklaring luidde: 'Hoogstwaarschijnlijk was de eerste moord een niet-gepland gelegenheidsslachtoffer. Deze slordigheid is de reden dat ons enige bewijs, een gedeeltelijk dna-spoor, afkomstig is van het eerste slachtoffer. Hij heeft zijn aanpak, zijn methode van ontvoeren en moorden bijna veertig jaar lang verfijnd, wat hem extreem gevaarlijk maakt.'

Sinds 1992 zijn er om het jaar twee slachtoffers gevonden, wat duidt op een onmiskenbaar patroon in het moorden. Behalve het ene dna-spoor heeft de politie ook korrelige beveiligingsbeelden uit 1992 van de moordenaar die twee containers achter een restaurant achterlaat, plus een ruwe schets van een mislukte ontvoeringspoging in 1999. Beide geven slechts een globaal beeld van de moordenaar, aangezien hij tijdens beide waarnemingen zijn gezicht goed verborgen wist te houden.

De politie waarschuwt vrouwen in het Tri-state-gebied om bedacht te zijn op verdacht gedrag en zich uitsluitend in groepjes van drie of meer buiten te begeven, 's avonds niet zomaar open te doen voor onbekenden en ramen en deuren goed afgesloten te houden.

Zijn vingers grepen de rand van de krant zo stevig beet dat die kreukelde, waardoor er vouwen door de tekst golfd. Onder het artikel stond de belabberde politietekening die voor geen meter op hem leek, afgezien van het honkbalpetje. De man op het donkere, korrelige beeld van de beveiligingscamera kon werkelijk iedereen zijn; eigenlijk was het bijna komisch. Hij legde de krant op de haveloze houten tafel en leunde achterover. Ze hadden diverse details over het hoofd gezien. Een lepe grijns verspreidde zich over zijn gezicht, terwijl hij bedacht hoe hij de politie al zoveel jaren te slim af was. Hoewel het niet klopte dat hij zich niet bewust was geweest van de beveiligingscamera in de steeg waar hij nummer twee en drie had achtergelaten, en hij het tijdstip waarop de tweede huisgenoot thuiskwam op die ene rampzalige avond in 1999 verkeerd had ingeschat, waardoor hij zich door de achterdeur uit de voeten had moeten maken, waren de nadelige gevolgen van beide minimaal. Al veertig jaar lang was hij zijn missie aan het uitvoeren, en nog hadden ze alleen zijn geschatte lengte en kleur haar en ogen. Hij was zo snugger geweest om zijn methode aan te passen nadat dat meisje, Sara, haar dagelijkse routine had veranderd. De oplossing was ingenieus. Op deze manier werden deze vrouwen ertoe verleid hem onbewust volledige toegang tot hun leven te geven. En de politie was hem nog geen stap dichterbij op het spoor, stelletje debielen. Hij maakte zich geen zorgen.

Het zonlicht schemerde door het raam boven de gootsteen in het keukentje met zijn gedateerde apparatuur en kapotte kastgreepjes. De oeroude koelkast zoemde luidruchtig, waarschijnlijk omdat er hoognodig een nieuwe ventilator in moest. Hij zou eigenlijk eens

aan de slag moeten met het opknappen van de blokhut, maar hij werd ouder en ook al hield hij zijn conditie op peil, door de artritis in zijn gewrichten werd klussen in huis soms een hele opgave. Hij spaarde zijn krachten liever voor de meisjes.

De blokhut was helemaal ingericht op jagen en vissen, en de betegelde vil- en fileerruimte was zeker van pas gekomen. Maar voor zijn doeleinden had hij dingen moeten toevoegen en aanpassen. Al het werk dat hij in het begin had gedaan, was gericht op functionaliteit, niet op luxe. De apparaten werkten nog prima, en hij had het dak al een keer vernieuwd toen het een paar jaar geleden was beschadigd door een storm. Hij had mazzel dat in al die jaren alleen het dak en af en toe een kapotte vloerplank hoefden te worden gerepareerd, dingen die hij alleen afkon. Het laatste wat hij wilde, was een reparateur binnenlaten in zijn speciale stulpje.

De hitte steeg naar zijn gezicht toen hij met gebalde vuist het artikel herlas waarin zijn eerste moord slordig werd genoemd. Destijds maakte de politie nog helemaal geen gebruik van DNA-bewijs, dus hoe had hij kunnen weten dat hij beter had moeten uitkijken? Daarmee was hij nog niet slordig. Hij had zijn vingerafdrukken gewist, of niet dan? Al die andere moordenaars waren tegen de lamp gelopen door stomme fouten, fouten die hij nooit zou maken, en dan hadden ze het lef om hem slordig te noemen? Hij sloeg met zijn vuist op tafel, waardoor zijn glas omkieperde en aan diggelen sloeg tegen de vloer, zodat glasscherven alle kanten op vlogen.

Achter hem klonk plotseling een gil. En nog een. Toen het gegil aanhield, stond hij op uit zijn stoel en liep naar de deur. Hij zou hun een kans geven om er uit zichzelf mee op te houden. Niemand kon hem onredelijk noemen. Toen het gegil doorging, haalde hij de sleutels tevoorschijn en draaide de deur van het slot. Hij greep de knop en draaide hem langzaam om. Het kabaal stopte onmiddellijk. Tevreden liet hij de knop los en wreef met zijn hand over de deur, genietend van de groeven in het hout onder zijn vingertoppen.

1

‘O wee, Liz, als je zonder mij hebt gekeken!’ riep Andie terwijl ze de voordeur achter zich dichtsloeg, op de knip deed en haar sleutels rinkelend in de schaal op het haltafeltje mikte. Ze zette haar tas op de ovale eettafel in jarenvijftigstijl die ik haar met frisse tegenzin had geholpen naar binnen te zeulen, nadat ze ’m op de kop had getikt op de vlooiemarkt in Brooklyn. Andie had het een ‘koopje’ genoemd voor honderd dollar, opscheppend dat ze de helft had afgedongen op het originele prijskaartje van tweehonderd dollar. Mij waren de krassen op de poten en slijtplekken op het blad opgevallen, maar ik had mijn mond gehouden omdat Andie er blijkbaar zo weg van was. De volgende dag deed ik er drie stoelen bij die ik had gevonden bij een meubelzaak in de buurt, waarvan de kleuren terugkwamen in de vlekjes in het blad. Ze gaven de tafel wat extra cachet en ik moest toegeven: ik was hem steeds leuker gaan vinden.

Ik rolde met mijn ogen. ‘Natuurlijk niet. Ik belde je nog geen vijf minuten geleden om te zeggen dat de uitslag binnen was en jouw niet mis te verstane dreigementen waren reden genoeg om te wachten.’

Ik hield van mijn nicht Andie en was met haar het meest close van iedereen in onze grote, luidruchtige familie. Eigenlijk waren we meer een soort zussen dan nichten, en het feit dat we maar een jaar scheelden betekende dat we in onze jeugd alles samen deden. Haar geestige, levenslustige instelling was altijd precies wat ik nodig had om me aan het lachen te maken of te voorkomen dat ik verviel in wat Andie mijn ‘standaard serieuze stemming’ noemde. Ze stak regelmatig de draak met mijn wat verantwoordelijker karakter, maar erkende ook dat ze zich daardoor niet zo snel in de nesten werkte. We hadden weleens mot, maar hielden elkaar altijd goed in balans.

Het lag dan ook voor de hand dat we, toen we allebei ons ou-

derlijk huis in New Jersey verlieten om de oversteek te maken naar de bruisende metropool New York City, huisgenoten zouden worden om zowel de belevenissen als de torenhoge huur te delen. We hadden het geluk een unieke driekamerwoning te vinden in een herenhuis in Greenpoint met een zee aan daglicht die we zowaar konden betalen, iets wat we niet voor mogelijk hadden gehouden. Hoewel onze zijstraat een tikje verloederd was met her en der dichtgetimmerde panden, wezen bouwwerkzaamheden in de omringende buurten op vooruitgang in de toekomst. Het herenhuis lag naast Belly of the Beast, een bar in dieren-thema met een groot buitenterras. Vorige huurders hadden geklaagd over het lawaai dat doorging tot in de kleine uurtjes, waardoor de eigenaars moeite hadden huurders te vinden, ook nadat ze de keuken hadden gemoderniseerd en de hardhouten vloeren opnieuw in de boenwas hadden laten zetten. Er waren maar drie appartementen in het pand: de eerste etage werd bewoond door een vrouw van in de zeventig die hardhorend was, en de tweede etage was van Mickey, de hoofdbarkeeper van The Beast. De benedenverdieping had meer dan een maand leeggestaan, een zeldzaamheid op de New Yorkse woningmarkt, wat de eigenaars ertoe had gebracht de huur te verlagen. Hoewel we aanvankelijk uit veiligheidsoverwegingen niet naar benedenwoningen hadden gekeken, konden we niet uit over de hoeveelheid ruimte en voorzieningen voor die prijs. Andie en ik sliepen allebei als een blok, dus toen de eigenaars zenuwachtig begonnen over de geluidsoverlast die andere huurders afschrikte, hadden we het gevoel dat we de jackpot hadden gewonnen en tekenden meteen het huurcontract, eventuele zorgen verdringend en hyper van de spanning over ons eerste huis.

Andie schopte haar lompe maar comfortabele klompen uit en trok ongemoeid haar groenblauwe uniform uit terwijl ze door de huiskamer liep om haar katoenen badjas van een haakje aan de binnenkant van haar kamerdeur te grissen. Die sloeg ze om zich heen,

plofte vervolgens naast me op onze blauw-wit gestreepte Ikea-bank – waardoor de kussens opbolden – en deed een enthousiaste graai naar mijn laptop.

‘Tja, tenslotte was ik degene die je de 23andMe-kit voor je verjaardag gaf, lief klein nichtje van me. Natuurlijk wil ik de uitslag zien.’

‘Ten eerste,’ zei ik, de computer voor Andies neus weggrissend, ‘zou ik het heel fijn vinden als je doucht na het werk voordat je zo knus naast me op de bank komt zitten.’

Andie rolde met haar ogen, maar gebaarde heftig naar haar badjas.

Ik was eerder tegen haar uitgevaren omdat ze in haar uniform neerplofte wanneer ze thuiskwam uit het ziekenhuis, en blijkbaar vond ze dit al een hele verbetering. Ik huiverde bij het idee van alle ziektekiemen die ze mogelijk bij zich droeg na een van haar diensten. Zuchtend, in een poging die gedachten van me af te zetten, ging ik verder. ‘En ten tweede betekent zevenentwintig worden dat ik alles behalve je kleine wat-dan-ook ben.’

‘Oké, oké.’ Ze gaf me een speels duwtje. ‘Kom op met die gegevens!’

‘Waarom ben je zo benieuwd? Je hebt het zelf vorige maand gedaan, mijn resultaten zullen heus niet zoveel verschillen,’ reageerde ik terwijl ik mijn e-mailadres en wachtwoord invoerde op de homepage van 23andMe.

‘Nou ja, we zullen ongetwijfeld een aantal dezelfde resultaten hebben vanwege de Italiaanse wortels van onze vaders,’ zei Andie, voorover leunend om mijn glas rode wijn te pakken, waar ze een teug uit nam.

‘Je zou je eigen glas kunnen pakken, hè; de fles staat ongeveer anderhalve meter van je vandaan op het aanrecht. Zo groot is ons appartement nou ook weer niet.’

Andie negeerde me. ‘Maar het is spannend te zien wat eruit komt van je moeders kant.’

‘O, je bedoelt Italiaans, Italiaans en ook wat Italiaans? Ik heb het gevoel dat dit de minst diverse resultaten aller tijden zullen zijn.’

zei ik lacherig, met de overdreven handgebaren die zo gebruikelijk waren wanneer iemand bij mij thuis praatte.

Ze schoot in de lach. ‘Het is 2019, Lizzie, ga met je tijd mee. Iedereen test tegenwoordig zijn DNA en wie weet, misschien heb je een gemengde afkomst uit een ver verleden waar je niets van afwist. Bovendien weten we hoe graag jij altijd alles wilt weten. Dit leek me echt iets voor jou.’

‘Hé, ik kan er niks aan doen dat ik leergierig ben,’ zei ik met een grijns.

Andie rolde theatraal met haar ogen.

‘Maar goed, ik moet het je nageven. Het is een cool cadeau, oké? Laten we maar eens kijken,’ zei ik terwijl ik op INLOGGEN klikte. Ik voelde die vertrouwde tinteling die ik altijd kreeg wanneer ik op het punt stond iets nieuws aan de weet te komen. ‘Oké, en nu?’

‘Klik daarop,’ zei Andie, wijzend naar het vooroudersicoontje onder QUICK LINKS aan de linkerkant van de pagina. Dat deed ik, waarop een nieuwe pagina verscheen met een veelkleurige cirkel en een paar landstreken. ‘Dat is raar.’

‘Wat?’ vroeg ik, vooroverbuigend om het scherm beter te bekijken.

‘Volgens mij zijn dat niet dezelfde als mijn voornaamste regio’s. Misschien hebben je moeders genen een grotere invloed op je dan die van je vader. Klik eens op BEKIJK JE ETNICITEIT, zodat we een gedetailleerder overzicht krijgen,’ droeg Andie me op.

Toen ik dat deed, verscheen een nieuw scherm met een lijst van percentages per regio die mijn volledige DNA-profiel vormden. ‘Dat is apart,’ zei ik terwijl ik mijn blik over de gegevens liet gaan. ‘Er staat dat mijn verwanten voornamelijk afkomstig zijn uit Mexico en Noordwest-Europa. Hoezo staat Italië niet bij de bovenste twee? Wat stond er bij jou?’

‘Hoofdzakelijk Zuid-Europees, met een hoog gehalte Italië en Spanje of Portugal.’ Ze aarzelde even, en haar normaal zo stralende ogen keken nu een tikje verontrust. ‘Klik eens op het FAMILIE

EN VRIENDEN-dingetje bovenaan, dan kunnen we je bloedverwantenoverzicht zien en onze resultaten vergelijken,' zei ze na een lange stilte.

'Oké, eens kijken...' zei ik, met een zijdelingse blik op haar omdat ik niet snapte waarom ze ineens zo rusteloos werd. Ik ging naar het scherm dat het volledige overzicht toonde van mijn bloedverwanten in de database van 23andMe-klanten. 'Waar sta jij?' vroeg ik, door de eerste pagina met resultaten scrollend. Ik herkende geen enkele van de daar vermelde namen. Andrea Catalano was nergens te bekennen. 'We hebben dezelfde achternaam, hoezo sta jij niet op mijn lijst?'

'Ja, dit is gek,' reageerde ze, een verwarde en zorgelijke blik in haar warme, bruine ogen.

'Ik bel mijn moeder,' zei ik, intussen mijn iPhone ontgrendelend met gezichtsherkenning. 'Hier is duidelijk iets mafs aan de hand.'

'Ja, goed idee,' zei Andie, waarop ik snel een berichtje typte om mijn moeder te vragen of ze tijd had om te praten.

Op die typische liefhebbende-maar-overbezorgde manier die moeders eigen is, begon mijn telefoon onmiddellijk te rinkelen in mijn hand. 'Hé, mam,' nam ik het FaceTime-gesprek op.

'Dag lieverd, hoe gaat het? Heb je dat artikel gelezen dat ik je gisteren stuurde over die nieuwe datingapp die iedereen gebruikt, waarbij je wordt gematcht met vrienden van vrienden van vrienden? Misschien moet je het eens proberen? Je weet dat ik me zorgen maak over jullie tweeën daar helemaal alleen in dat appartement. Ik weet wel dat Andie een vriend heeft, maar het zou leuk zijn als -'

'Ja, mam, ik heb het gezien,' onderbrak ik haar met een overdreven zucht, om haar af te kappen voordat ze echt op stoom kwam.

Sinds ik mijn laatste vriend Evan drie maanden geleden had gedumpt omdat hij vreemdging, zeurde mijn moeder me zodra ze de kans kreeg aan mijn hoofd over daten en hoe graag ze kleinkinderen wilde. Ik had Evan betrappt op vreemdgaan met een collega van hem en daarmee was het over en uit. Ik huilde niet eens toen

hij probeerde uit te leggen dat hij verliefd was geworden op die andere vrouw en dat hij mij beslist niet had willen kwetsen. In plaats daarvan vertrapte ik zijn telefoon en stormde de deur uit. Ik had mijn moeder al honderd keer verteld dat ik nog niet aan daten toe was, dat ik meer tijd nodig had, maar Catalano's trouwden traditiegetrouw jong en mijn moeder wilde dolgraag oma worden. Ik had haar niet verteld over de paar mannen met wie ik in de afgelopen maand een afspraakje had gehad, uit angst dat ze te opgetogen zou raken over dingen die waarschijnlijk nergens toe leidden. In mijn ogen was er iets fundamenteel mis met elk van hen: te plakkerig, te chaotisch, te saai. Hoe graag mijn moeder ook wilde dat ik een relatie had, na een teen in de datingvijver te hebben gestoken, wist ik dat ik er gewoon nog niet klaar voor was om iemand toe te laten. Dat ik de dates voor haar had verzwegen zat me dwars, want zo gingen we niet met elkaar om, maar het gerechtelijke kruisverhoor na elke mislukte date, daar moest ik niet aan denken. Ik zou haar te zijner tijd wel bijpraten.

'Hé, tante Carmela!' riep Andie, die in beeld dook en mij er bijna uit duwde.

'O, hoi Andrea. Wat voeren jullie tweetjes uit vanavond?' Mijn moeders enthousiaste lach spatte van het scherm af, en ik was blij dat mijn moeizame liefdesleven niet langer onderwerp van gesprek was.

'Ik weet niet of ik het je verteld heb, maar Andie gaf me een DNA-testkit voor afkomst voor mijn verjaardag nadat we terugkwamen van het feestje bij Gram, en ik heb net de resultaten binnengekregen,' zei ik, terwijl ik probeerde het deel van het beeld waar Andie zich in had gewurmd terug te veroveren.

'O, echt? Een DNA-test?' Ik zag een krampachtig trekje in mijn moeders verblekende glimlach. De kleur trok weg uit haar normaal gesproken blozende wangen.

'Ja.' Ik aarzelde, nerveus van mijn moeders reactie. 'Die geeft aan, gebaseerd op percentages, uit welke regio's je voorouders kwamen

en welke andere familieleden dezelfde test hebben gedaan. Maar het is raar, mam.'

Nu was mijn moeder duidelijk op van de zenuwen, haar blik schoot opzij. En lag het aan mij of zag ik een traan op haar wimpers glinsteren? Het zou wel aan de lichtinval liggen, hield ik mezelf voor, maar toen kwam een bizarre gedachte bij me op. *Had mijn moeder een verhouding? Is mijn vader niet mijn echte vader?* Een golf van angst zwol aan binnen in me, maar die probeerde ik snel de kop in te drukken.

'Andie komt niet voor op mijn familieoverzicht hoewel zij ook zo'n test heeft gedaan, en onze landstreken zijn totaal verschillend. Heb je me soms iets te vertellen? Waarom zijn Andie en ik niet verwant?'

'Gary!' riep mijn moeder over haar schouder.

'Mam, wat is er aan de hand?'

'Gary!' riep ze nogmaals in plaats van mij antwoord te geven. 'Kun je even hier komen? Ik ben aan het facetimen met Elizabeth.'

'Wat spookt onze lieve Lizard vanavond uit?' zei mijn vader op zijn gebruikelijke 'wat ben ik toch een grapjas'-toon terwijl hij de trap af en in beeld kwam.

'Ze heeft zo'n DNA-test gedaan, Gary,' vertelde ze hem met een sombere blik.

'O.' De lach verdween van zijn gezicht toen hij naast haar ging zitten. Hij keek bezorgd, een emotie die ik niet gewend was van mijn charmante, goeiige vader. Hij wendde zijn ogen af en keek naar mijn moeder. 'Tja, we wisten dat deze dag een keer zou aanbreken.'

'Kan iemand me alsjeblieft vertellen wat er aan de hand is?' vroeg ik op hoge toon, een vertwijfelde blik wisselend met Andie, die ademloos zat toe te kijken.

'O, Lizzie,' verzuchtte mijn moeder. Het beeld schommelde toen ze haar telefoon steviger beetgreep. 'We moeten je iets vertellen.'

Mijn vader knikte.

‘Nou, wat dan?’ vroeg ik, op het puntje van de bank.

Mijn vader sloeg zijn arm om mijn moeders schouders alvorens te antwoorden. ‘We overwegen al jaren je dit te vertellen, Lizzie, maar het leek nooit het juiste moment. Je bent en blijft onze kleine meid en we wilden je alleen maar beschermen. We wilden niet dat je je gekwetst of verloren voelde.’

‘Pap, je maakt me bang. Vertel me nou gewoon wat er aan de hand is.’ Ik voelde een angst mijn borst vullen, als een te ver opgeblazen ballon die op knappen stond.

Na een blik te hebben gewisseld, zei mijn moeder uiteindelijk zachtjes: ‘Je bent geadopteerd, liefje.’

‘Wat?!’ riep ik verbouwereerd uit. Ik keek naar Andie, die stomverbaasd naast me zat. Ze staaarde met grote ogen en open mond naar het scherm. Ik had me mentaal voorbereid op schokkend nieuws over mijn vader dat zou inslaan als een bom, maar dat ik aan geen van beiden verwant was? Ik kon het niet geloven.

‘We hebben je als baby geadopteerd. Je ging vanuit het ziekenhuis met ons mee naar huis, slechts een paar dagen na je geboorte, dus je bent altijd van ons geweest. We hebben je nooit beschouwd als adoptiekind. We hadden jaren moeten wachten nadat bleek dat we zelf geen kinderen konden krijgen, en met jou werden onze gebeden verhoord.’ Mijn moeder zat inmiddels openlijk te huilen, en mijn vader hield haar dicht tegen zich aan.

‘Geadopteerd?’ fluisterde ik vol ongeloof. Mijn wereld, alles wat ik voor waar had aangenomen over mezelf en mijn identiteit, leek om me heen af te brokkelen. Het kon niet waar zijn. ‘Hoe konden jullie dit voor me geheimhouden? Mijn hele leven?’

Mijn ouders, de mensen die me hadden gevormd tot wie ik vandaag de dag was, waren niet mijn echte ouders. Alles wat ik over mezelf wist, was een leugen. Dikke, hete tranen brandden sporen over mijn wangen, over mijn trillende lippen. Ik voelde dat Andie een arm om mijn schouders sloeg en me tegen zich aan drukte.

‘O, Lizzie,’ zei mijn vader. ‘Je kwam uit een ruig milieu, meis. Je biologische moeder was jong en had problemen. Ze beviel toen ze in de gevangenis zat vanwege drugsbezit, en we wilden niet dat jij jezelf of waar je vandaan kwam als minderwaardig zou beschouwen. We wilden je alleen maar beschermen. Wij hebben altijd het gevoel gehad dat jij echt onze dochter was, ongeacht wie je biologische ouders zijn.’ Zijn stem smeekte om vergiffenis en begrip, maar ik kon hen allebei amper recht in de ogen kijken.

‘Ik had er recht op het te weten!’ schreeuwde ik, overstuur en compleet de weg kwijt in een spiraal van verwarrende emoties die door mijn hoofd kolkten. Ik liet de telefoon vallen en sprong op van de bank om door de kamer te ijsberen. Afwezig veegde ik de tranen en het snot weg die over mijn gezicht liepen.

Andie haastte zich om de telefoon op te rapen, maar voor het eerst in mijn leven was ze sprakeloos.

‘Ga alsjeblieft zitten, Lizzie, zodat we het kunnen uitleggen,’ zei mijn vader. ‘Het spijt ons heel erg dat we het je niet eerder hebben verteld.’

Na lang aarzelen liep ik terug naar de bank en ging zitten. Ik nam de telefoon over van Andie en probeerde mijn gedachten op een rijtje te krijgen. ‘Weet de hele familie het?’

Mijn moeder keek naar mijn vader en zei toen: ‘Nee, niet iedereen. Je ooms en tantes wel, en je opa’s en oma’s natuurlijk. Zij wisten hoe graag we een kind wilden en stonden achter onze beslissing om te adopteren, maar ze hebben het op ons verzoek voor zich gehouden. Je neven en nichten weten het niet.’

Ik had het gevoel dat mijn hart in duizend stukjes uiteen was gespat. Mijn leven lang was een flink deel van mijn familie op de hoogte van de waarheid over mij terwijl ik geen flauw idee had. Ik wierp een blik op Andies zorgelijke gezicht, opgelucht dat zij in elk geval niet al die jaren tegen me had gelogen. In een poging mijn woede te beteugelen ademde ik diep in en uit. ‘Wat is er met haar

gebeurd? Mijn biologische moeder? En hoe zit het met mijn vader?’
Ik had zoveel vragen, ik moest het allemaal weten.

‘Wij weten verder ook niets,’ antwoordde mijn moeder, de tranen uit haar eigen ogen vegend. ‘Het was een gesloten adoptie; ze wilde geen contact nadat ze jou had afgestaan. Het enige wat we weten, is dat ze in New York in de gevangenis zat wegens drugsbezit, en het bureau had geen gegevens over de identiteit van de vader. We wilden je alleen maar beschermen, Elizabeth,’ zei mijn moeder, een smeekbede in haar stem. ‘We houden zielsveel van je.’

Er viel een lange, pijnlijke stilte.

Sniffend veegde ik de tranen uit mijn ogen.

Mijn ouders wisselden een zorgelijke blik. Mijn vader fluisterde binnensmonds: ‘Ik wist dat we niet zo lang hadden moeten wachten om het haar te vertellen. Ik wilde niet dat ze er op deze manier achter kwam.’ Hij wreef over zijn kin, ogen vol onzekerheid.

Ik had nooit gedacht dat mijn ouders in staat waren iets voor me achter te houden, laat staan iets van deze omvang. We waren altijd zo close, noemden onszelf The Three Amigos en deelden elk ranzig detail van ons leven met elkaar. Ik had het mijn moeder zelfs verteld toen ik voor het eerst seks had gehad. Mijn vrienden vonden me knettergek, maar ik kon me niet voorstellen dat ik zoiets belangrijks niet zou delen met mijn moeder, mijn beste vriendin. Hoe hadden mijn ouders dit voor me achter kunnen houden? Mijn hele, grote, liefhebbende Italiaanse familie, die zo’n groot deel van mijn identiteit vormde en de enige was die ik ooit had gekend, was één grote leugen.

‘Kom je wel naar het familie-etentje op zondag?’ vroeg mijn moeder hoopvol. ‘Ik weet dat dit een hoop is om te verwerken, maar je blijft onze kleine meid. We horen dit persoonlijk verder te bespreken.’

‘Ik weet het niet, mam,’ zei ik uiteindelijk. Mijn hoofd tolde, mijn hart was op hol geslagen. Mijn handen waren zo klam dat ik de telefoon amper kon vasthouden. Ik was misselijk, zoals wanneer je

een kater voelt opkomen na een dag stevig borrelen nog voor je in slaap valt. ‘Dit is... nogal wat,’ bracht ik ten slotte uit.

‘Sluit je alsjeblieft niet voor ons af. Ik weet dat we eerlijker tegen je hadden moeten zijn, maar we zijn nog steeds jouw familie en we willen je hierdoorheen helpen,’ reageerde mijn moeder.

‘Ik heb tijd nodig om na te denken, oké? Ik spreek jullie later. Ik moet even de ruimte hebben om dingen op een rijtje te zetten.’

Mijn moeder zag er verdrietig en bezorgd uit toen ze naar mijn vader keek. Ze knikten. ‘Oké, Lizzie,’ stemde hij in. ‘Maar we zijn er voor je, wat je ook maar nodig hebt.’

Ik knikte en met een kort wuivend gebaar naar het scherm hing ik op. Ik gooide de telefoon naast me op de bank en wreef over mijn ogen. Toen ik opkeek, bevond Andies gezicht zich op luttele centimeters van het mijne, met openhangende mond en grote ogen van ontzetting.

‘Wauw,’ was het enige wat ze zei toen ze haar armen spreidde om me een knuffel te geven. Met mijn hoofd op haar schouder liet ik mijn tranen de vrije loop.

‘Dit is krankzinnig, Andie. Ik ken mijn familie en mezelf niet meer. Ik ging van een stuk of veertig naaste familieleden naar nul. Wie ben ik? Waar kom ik vandaan?’

‘Ten eerste,’ zei ze na een lange stilte, net genoeg achteroverleunend om me aan te kijken, ‘ben ik altijd deel van je familie, wat er ook gebeurt. En ten tweede heb je daar onder je vingertoppen een hele lijst met potentiële familieleden.’ Ze gebaarde naar de laptop op tafel. ‘Dankzij een uiterst gulle gift van je fabelachtige en beeldschone nicht, voor wie je niet je neus moet ophalen alleen omdat ze je hele wereld heeft laten imploderen.’

Ondanks alles schoot ik in de lach. ‘Hou je kop, Andie.’ Met de rug van mijn hand veegde ik mijn tranen weg.

Andie lachte en zei: ‘Maar even serieus, je kunt op de verwanten klikken met wie je het hoogste percentage DNA gemeen hebt en hun

een bericht sturen. Misschien reageren er een paar mensen die je meer kunnen vertellen over je bio-familie.'

'Echt?' zei ik alweer snotterend.

'Ja, wacht, dan laat ik het je zien.'